

Μιλιά, θαρρούμε. Έχουν κι ο Βουτσινής κι ο Πικαντωνίου κι όταν τους έστειλε ή τους πήγε το άρθρο ο κ Μυρομιχαλής, μπορούσαν αξιόλογα νάν του πούν :

— Καλά, κύριε, σ'αγχωρίζουμε για μεγάλο πολιτικό, το μολογούμε πώς; θά σώσεις την Ελλάδα, μ'α μη θέλεις κ' ή άρεντιά σου νά ρεζιλιάσεις τή φημερίδα μας!

Καί νάν του γυρίσουν τ'άρθρο του και τ'α λεφτά του — άν ύποψισαι κανείς πώς το άνόητο κύτο άρθρο άκροβιπερώθηκε για νά τυπωθεί.

\*

ΣΤΑ 1902 άνακαλύθηκε πώς από το ταμείο του Πειραιώς λείπανε 48 χιλιάδες δραχμές. Κι ο ταμίας δέν πύτηκε έμεινε στη θέση του άλλα τέσσερα χρόνια, και στα 1906 τ'έστρεψε για την Αμερική, αφού πρώτα πήρε από το ταμείο και τ'α ρέστα.

Τέτια μαρτυρία έδωσε ο κ. Νέγρης πού στα 1902 εΐταν Υπουργός των Οικονομικών κι άνακάλυψε τήν κλεψιά. Δέν τον έπαψε τόν ταμιά, γιατί το Υπουργείο άλλαξε. Η κλεψιά όμως εΐταν γνωστή κ' οι Υπουργοί πού περάσαν από τότε έσασε το 1906 έφισαν τόν ταμιά νά τελιώσει μ' όλη τήν ήσυχία του τήν τίμια δουλειά του.

Νά ή ιστορία όλη και νά άλλάκωρο το Ρωμικό.

\*

Ο ΨΥΧΑΡΗΣ μίλησε τήν περσιμένη βδομάδα στο Παρίσι, στο εΐλλογο για τήν προστασία των Έλλ. δικαιωμάτων για το Σολωμό και τή νεοελληνική γλώσσα. Ο λόγος του τυπώνεται τώρα Γαλλικά στο Παρίσι κι δτα μ'α τ'αλλήθ' άν τον έδημοσιέψουμε και στο «Νουμά».

\*

ΕΝΑΣ βουλευτής μ'α έλεγε:

— Α δέν εΐμουν άρωστος, θά μιλούσα κ' εγώ στη Βουλή και θ'άποδείχνα πώς ή καθαρεύουσα είναι ή εθνική μας γλώσσα, ήρω τίςα χρόνια τώρα ζεΐ και βασιλεύει!

— Ζεΐ και βασιλεύει; τον έρωτίσαμε δειλά.

— Μάλιστα! μ'α άποκρίθηκε. Κι άπόδειξη, πού γράφεται σ' όλα τ'α έπίσημα και ύπερσημα έγγραφα.

Άπόδειξη βέβαια, και τρανή, πώς ζεΐ και βασιλεύει! Πώς δέ μιλιέται, άλλο ζήτημα.

## ΟΙ ΠΟΛΙΤΕΣ ΚΑΙ ΤΟ ΓΛΩΣΣΙΚΟ ΖΗΤΗΜΑ

Άγαπητέ μου Νουμά,

Μιά φορά κ' έναν καιρό εΐμωνα στην Πόλη, μικρός μικρός και θυμούμαι πού πήρανε φωτιά τ'α Κερεστέζιδικα, και καίγοντανε μέρες. Μεγάλη φωτιά, κ' έγινε πολός θόρυβος. Η «Αρμονία», ή «Ομόνοια», ή «Νεολόγος τής Ανατολής», — γεμάτες οι σΐλλες τους περιγραφές κι άνέκδοτα τής φωτιάς. Μαζί μ' άλλα λοιπόν άνέκδοτα εΐταν και τ'α κόλουθο: «Ένας δυστυχής μαγκώθηκε μέσα στην ξυλική, έπεσαν άλλες ύλες άποπάνω του, έμεινε φυλακισμένος εκεί μέσα κάμποσες μέρες. Σάν έσβυσε ή φωτιά κι άρχισαν κ' έσκαβαν και ξεχωναν τ'α λείψανά της, ήρθαν και σ' εκείνο το μέρος, κι άνακάλυψαν το θύμα, ζωντανό άκόμα, μ'α τ'α είχε πιά χαμένα ο ταλαίπωρος. Αμα λοιπό λευτερώθηκε, πήδηξε έξω, έπιασε τ'α τρεχάματα, κι άρχισε νά φωνάζη «Γιαγιάν βάρ, γιαγιάν βάρ!»

Κάτι τέτοιο τώρα έπαθαν κ' οι Πολίτες με το ζήτημα. Είναι ίσα ίσα είκοσι χρόνια πού συζητιέται. Γράφηκαν τόμοι και τόμοι, από τόν Ψυχάρη και το Ροΐδη ίσα με τόν Κρουμπάχερ και το Θεόμυ. Κάθε έπιχείρημα πού άξίζει νά λεχτ'ή λέχτηκε, κάθε άνοσηία πού άντίταξαν οι Καθαρεβουσάνοι άπαντήθηκε κι άποδείχτηκε πώς όλοι τους εΐταν άμελέτητοι, και σώπασαν, και σύχασε ο κόσμος. Κοιτάζει τώρα ο καθένας νά βγάλ'η και λίγη δουλειά, κ' εΐτσι πρέπει, επειδή με τ'α έργα, και μόνο με τ'α έργα

άποδείχονται και στερεώνονται οι μεγάλες οι άλήθειες. Βγαίνουνε λοιπόν κάθε λίγο λογής λογής βιβλία φιλολογικά, έπιστημονικά, ιστορικά, και δροσίζουν τόν τόπο, το διαφασμένο από άπλή, φυσική κ' εύκολοχώνευτη νοητική θροφή.

Άξονα όμως οι Πολίτες — όχι βέβαια ο Φωτιάδης, ο Σιάτης, ο Φυτίλης, ο Πικνατζής και πολλοί άλλοι πού τους φωταγωγούν εκεί πέρα, κι αυτοί δέν τους βλέπουμε. — μ'α ή κωούζινα τής έφημεριδογραφίας ή κωούζινα κατ' άλλων κύκλων πού τους άρέσει και τους συφέρει ή μούχλα, έπανητάτησαν και φωνάζουν και σκορπούν τις πιό χ'ιτοπες, τις πιό άμελέτητες φλυαρίες, σ'α νά κοιμούνταν όλα αυτά τ'α χρόνια, σ'α νά μ'ην πήραν χαμπάρι μήτε από μισή ιδέα εκεί κάτου πού βρίσκονταν πλκωμένοι οι δύστυχοι.

Είναι για νά τους λυπάσαι.

Πάντα δικός σου

A. E.

## ΕΙΜΑΙ ΦΚΑΡΙΣΤΗΜΕΝΟΣ

(Βλάχικο λαϊκό τραγούδι)

ΤΟΥ ΚΩΣΤΗ ΠΑΛΑΜΑ

Άπό ξύλο καρυδιάς εΐτανε ο άργαλιός μου και κοντά εκεί στο μύλο μούπες μεΐ στο νερό και τονέ χ'ασα για πάντα.

Πριν πεθάν' ο στρατιώτης εΐπε μ' άμπερη χαρά: Είμαι έφκαριστημένος.

Στη μαννούλα μ' άς το πούνε εκεί πέρα στο χωριό της, και στην κόρη πού λατρεύω στο φτωχό της το καλύδι και σταθρώνοντας τ'α χέρια δέ προτέρκονται για μένα.

Πέθανε ο στρατιώτης και προσέφκεται για δάφνον ή καλή του ή μαννούλα και ή άμοιρ' άμαστή του (\*).

Τόν τάφο του τον κ'άμανε εκεί πού πολέμουσε κ' ή γ'ις όπου τόν σκέπασε κοκκινίζ' από αίμα, κι ο ήλιος σάν τονέ έλεπε χιρότανε και κείνος και έλεε: Είμαι φκαριστημένος.

Κι δτα λουλούδια φύτρωσαν στο τάφο του τριγύρω εΐταν φκαριστημένα γι'ατί φτερώνανε εκεί.

Κι όταν τ'α γέρι πέρνε από τ'α δέντρα π'άνου ο στρατιώτης έλεε από τόν τάφο μέσα:

Θέ νάνι το άνέμισμα τής άμορφής παντιέρας! Και τ'αγεράκι τουδλε: Όχι, παλικαρά μου.

Άπόθανε στη μάχη μ'α ή παντιέρα νίκησε και με άφάνταστη γαρά τ'α φέρνουν οι συντρόφοι σου.

Κι ο στρατιώτης έλεε από τόν τάφο μέσα: Είμαι φκαριστημένος.

Και όταν π'άλε άκουε κοπαδιόστα νά τρέχουν τσοπάνοι με τ'α πρόβατα

ο στρατιώτης έλεε: Μ'ίν' ή βουή τής μάχης; Κι όλοι του άποκρίνονταν: Όχι, παλικαρά μας.

Έτέλεψε ή μάχη. Και τώρα ή Πατρίδα έλεφτερη κ'άντησε κ' είναι χαρά γεμάτη.

Και ύστερνι σάν άκουσε των έρστων το γέλιο ρώτησε:

Είναι ή φωνή κεινών πού με θυμούντα;

Κ' οι έρσται του εΐπανε: Όχι, παλικαρά μας! Εΐμαστε κείνοι πού όλότελα τους άλλου; δέ θυμούντα.

Τώρα με τήν άνοση όλα γελούν μπροστά μας και πρέπει νά ξεχάσουμε και τους νεκρούς άκόμα.

Κι ο στρατιώτης έλεε από τόν τάφο μέσα: Είμαι φκαριστημένος

Άπό ξύλο καρυδιάς εΐτανε ο άργαλιός μου και κοντά εκεί στο μύλο μούπες μεΐ στο νερό και τονέ χ'ασα για πάντα.

Μετάφραση Ν. Α. ΖΑΧΑΡΙΑ

(\* ) Άρμασά, άρμασά λένε στην πατρίδα μου τή Σάμο τόν άραβωνιαστικό και τήν άραβωνιαστικιά. Ν. Ζ.

## ΤΟ ΓΑΙΔΟΥΡΑΓΚΑΘΟ

Πάλι τήν Πέμπτη βράδι νίκησε στη Βουλή ή Δογική. Στα πραχτικά τής τελευταίας ΄συνε-

δρίας, πού διαβαστήκανε τήν Πέμπτη βράδι, είχε σφρηωθεί και το άκόλουθο γαϊδουραγκάθο.

«Μεθ' ο της Βουλής ήμερώσως δεχομένης ότι ή καθαρεύουσα γλώσσα είναι ή επίσημος γλώσσα του Κράτους και ή κατά τήν εθνικήν συνειδησίν κρατ. ύδα κτλ.»

Το γαϊδουραγκάθο αυτό ζήτησαν νάν το πεταξουν άπο τ'α πραχτικά οι κ. Καραντάρης, Δραγούμης, Θεοτοκης και Λεβιδής. Οι κ. Κ. Κυριακούλης Μυρομιχαλής (ο ιδιοκτήτης του), Παπαμιχαλόπουλος και Κουντουριώτης το ύποστηρίζανε με όλα τ'α δυνατά τους. Μ'α σ'α τέλος ή Δογική νίκησε και το γαϊδουραγκάθο έφυγε από τή μέση.

Κ' έτσι ή άερολογία και ή ψευτιά ξαναμασκαρευτήκανε στην Έλληνική Βουλή.

## Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Γερή προπαγάντα για το λόγο του Παπαμιχαλόπουλου έκανε ο κημέρος ο Σταματάκης ο Βαλβήκης. Όποιον αντίμουνε στο όρομο, μαθητή του και φίλο του, τοΐ σΐττανε νά διαβάσει τήν «Ακρόπολη».

— Διχιάστε τήν «Ακρόπολη» νά φωτιστείτε. Μιά πεντήρα θά δώσετε, τους έλεγε. Λίγο άκόμα κι ο κημέρος ο Βαλβήκης θ'άβγαине στο δόμο νά τήν πουλάει μοναχός του τήν «Ακρόπολη». Έτσι δουλεύουν όσοι θ'ένε νά σώσουν τήν Πατρίδα.

— Τα «Παναθήναια» στο τελευταίο τους φυλλάδιο μ'α πληροφοροούν πώς, έφκαρίζοντας το πρόγραμμά τους, δρύνανε σχολή «κεντήματος και δαντέλλας». Όταν ιδρυσουν και σχολή «Ραπτικής και κοπτικής» θά γίνουν τέλειο νεοκαυριστικό περιοδικό, ένα είδος «οικονομική κ' έπαγγελματική σχολή» πού θά γίνεται καμ'α φορά σ' αυτή κρουβέντα και για τή φιλολογία.

— Το βιβλίο του Ίδω δέν άξίζει τίποτα. ο Ίδω είναι άνήθος κι άγράφματος. και οι «Αθήναι» πού τ'α γράφουν αυτά είναι έξυπνες και γραμματισμένες. Ποιός εΐπε ποτέ τ'α εναντίο; Αυτά νιώθουνε κι αυτά λένε. Περίστερα δέ ζ'α τάει κανείς από τους Π'ώπ και Χ'ώπ.

— Καλό το άρθρο του Κουσιδή στο «Νέο Άστυ» τής περασμένης Τρίτης «Είς μίαν, ήγίαν...», μ'α πάντα Κορσιτικό, δηλ. φοβισμένο και τρεμουλιάρικο.

— Ο συγγραφέας του, ύστερ' από τ'α σωστά παραδείγματα πού άράδιασε, άντι νά φτάσει, καθώς το κερτερούσε ο άναγνώστης, στο συμπέρασμα πώς μ'α είναι ή γλώσσα μας, ή δημοτική, λοξοδρομήσε και μ'α μολόγησε πώς πισταί ασίς μίαν ήγίαν Έλλάδα» κτλ.

— Για τή γλώσσα; Μπ'α! δέ συμφέρνει. Ο Κουσιδής είναι δάσκαλος και σ'α δάσκαλος το καταλαβαίνει πώς τ'α μασημένα λόγια άφελούν, ενώ τ'α ξεθάρρα βλάπτουν.

Ο ΙΔΙΟΣ

## ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Στ. Για τόν Κοινέμο μπορεί νά γράψει ο Βέης στο «Νουμά». Μ'α καλό θ'άτανε νά μ'α μιλούσε γι' αυτόν και κανένας Κορσιάτης λόγιος. Η εικόνα του Κοινέμου δημοσιεύτηκε στον 76 αριθμό του «Νουμά», 28 του Δεκέβρη 1903.

## ΚΕΡΔΟΣ 352,245 ΔΡΑΧΜΩΝ

Ναί! 352,245 δραχμάς έδωκε μεχρι τούδε το γραφείον του τραπέζομασιτου κ. Ίω. Φωτίου εις τους πελάτας του. Ητοι εκ των άγοραστών λαχειοφόρων δηολογιών εκ του γραφείου του έχουν κερδίσει διάφορα ποσά, άνερχόμενα εις τόν στρογγυλόν αριθμόν 352,245 δραχμών.

Ο κ. Ίω. Φωτίου θέλει ν' αναβιβάση το ποσόν τούτο εις 1,000,000 δραχ και καλεΐ, τους θέλοντας ν' αγοράσωσι τιαούτην νά προσέλθωσιν εις το τυχερόν γραφείον του, όπου πάντως θά κληρωθ'η μετ' άμοιβής δηολογία τις και τί χαρά νά είναι ή πρώτη με τας 70,000, χρυσας δραχμάς τήν 19 Μαρτίου ε. ε. δτε γεννησεται ή κλήρωσις.

Όσαύτως άσφαλίζονται και λαχειοφόροι δηολογίαί τής αύτης Έθνικής Τραπέζης διά τήν αύτην εις το άρτιον κλήρωσιν τής 19 Μαρτίου 1907 άντι μ'ας δραχμής έκαστη.